

[Oluf Pedersen.]

vi vil gå imod denne ændring, ligesom vi vil gå imod selve lovforslaget. Og jeg synes ærlig talt, det er lidt underligt, hvis partiet erkender, at billige statslån, der reelt vil sige statsstøtte til betaling af renten, er resulteret i, at renten er steget, at man så skal høre en ordfører — selv om det er for et ret ubehjælpsomt parti — stå og erklære, at partiet er tilhænger af billige lån, og op-lev, at det så stemmer for lån til 6 pct. Jeg synes ikke, at 6 pct. er billigt. Jeg synes, man i stedet for burde prøve at få privatfinansiering til 3—4 pct. Det ville være mere passende.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Da landbrugsministeren stadig er syg, vil jeg gerne på hans vegne takke udvalget for indstillingen. Denne betænkning adskiller sig noget fra det, man sædvanligvis får at se, idet et af de store oppositionspartier indstiller lovforslaget til vedtagelse uændret; det er jo lidt særegent, men det kan man ikke bebrejde partiet. Men der er jo sket det, at et flertal i udvalget har stillet et ændringsforslag, der betyder en ret væsentlig forhøjelse af det beløb, der stilles til rådighed.

Det andet mindretal, det konservative folkeparti, har fastholdt den stilling, som partiet gav udtryk for ved første behandling. Det må vel ses i sammenhæng med partiets hele politik, antiinflationen, men kan vel også være et udtryk for, at partiets interesse i selve lovforslaget er ret begrænset; når maksimum for lån til ombygning er 7 500 kr. og for lån til nybygning er 12 000 kr., er det givet, at det kun har ganske lille interesse for den gruppe af landbrugere, som partiet repræsenterer.

Det synes derimod at forholde sig noget anderledes med det standpunkt, som venstre har indtaget. Venstre har ment, at der ikke var grund til at støtte det ændringsforslag, som er stillet af flertallet, og hvorved der stilles større midler til rådighed, og venstres stilling skal vel også, som det nævnes i betænkningen, ses som et udtryk for, at man vil standse statens udlånsvirksomhed. Et sådant standpunkt er uangribeligt set fra et liberalistisk synspunkt. Men var det nu ikke rimeligt, når partiet venstre fører en sådan politik over for landbrugserhvervet og ikke mindst over for de unge, at man så

fik en smule mere at vide om, i hvilken retning venstres politik vil gå?

Serman bort fra den udlånsvirksomhed, der foregår i forbindelse med oprettelsen af statshusmandsbrug — og det kan man godt, da alle partier er enige om, at den skal fortsætte, det fik vi bekræftet så sent som forleden dag, det er partierne gået ind for i 1948, og ingen har taget et andet standpunkt siden da — bliver der kun tilbage grundforbedringslån og disse lån til forbedring af staldhygiejnen og måske et par småting til, og det, som det så har interesse at få at vide af partiets ordfører, er: hvad tilstræber man med denne politik?

Partiets ærede ordfører ved, at der er intet pengeinstitut i dag, der vil låne penge ud imod en prioritet, som ikke kan komme inden for panteværdiens ramme. De mennesker, som der her er tale om, har altså ikke nogen mulighed for at investere penge i driftsmidler eller for at få deres produktionsapparat forbedret, men de skal efter partiets standpunkt formentlig den adgang, der fremeftes gives ifølge denne lov. Jeg synes, at det står i et skærende misforhold til det, som landboforeningerne har opstillet i den henvendelse til regering og folketing, vi for nylig har modtaget, og hvori der under afsnittet om kredit og rente siges, at erhvervslivet — og her tænker man vel på landbrugserhvervet — er stedt i uovervindelige vanskeligheder, således at der må gennemføres særforanstaltninger. Men det mener partiet venstre formentlig ikke. Det eneste, jeg kan få ud af dette, er, at partiet ved sin stillingtagen til det foreliggende spørgsmål har svaret landboforeningerne, at det ikke ønsker at deltage i særforanstaltninger, og jeg vil tro, at landmænd finder, at det er en mærkelig holdning.

Jeg synes også, der er noget inkonsekvent i partiets holdning, idet man jo har indtaget den stilling, som finder udtryk i betænkningen, og glæder sig over, at de lån, som allerede er ydet, kan blive stående ved ejerskifte eller omprioritering. Jeg er enig i, at sådan bør det være, men jeg må dog mene, at partiets holdning havde været mere konsekvent, hvis det havde modsat sig, at lån overhovedet kunne overføres til nye ejere, når det gælder om så hurtigt som muligt at få lånevirkningsheden afviklet inden for landbruget. Der sælges da ikke så